

Flertal Folketinget at genoptage paa Lovforslaget de nedennævnte at ten, som Indenrigsministeren oprindelig har anbefalet, men Landstinget udstemt.

Mindretallet kan paa forskellige Punkter ikke slutte sig til ovenstaaende Udtalelser og skal i den Anledning bemærke: Ligesom Folketinget vel ikke teoretisk har villet anerkende de af Landstinget i sin Tid i en Udvalgsbetænkning (se Rigsdagstidende for 1874—75, Tillæg B., Sp. 8) opstillede Betingelser for Indfødsrets Erhvervelse, men dog i Praksis i Reglen har fulgt dem, saa at Enighed har kunnet opnaas, saaledes er det sikkert nødvendigt, at man ved det „Støn, som skal træffes om enhver enkelt Ansøgers Kvalifikation til at komme i Betragtning“, maa have visse Hovedregler — man kalde dem nu saaledes eller man kalde dem Grundbetragtninger — fra hvilke man gaar ud, og som kun bør fraviges, hvor særlige Forhold tale for eller imod, hvis da ikke den hele Undersøgelse af Andragernes Afkomst skal komme til at svæve i Luften og blive aldeles vilkaarlig. Gennemgaar man nu Landstingets Betænkning over det foreliggende Lovforslag og bedømmer den efter dens hele Indhold og ikke efter enkelte løsrevne Sætninger, som de oven for citeres, da vil det ses, at det er dette Hovedsynspunkt, som gøres gældende, og til hvilket man der fra forstellig Side har kunnet slutte sig, ligesom det er i god Overensstemmelse med den Praksis, som hidtil har været fulgt i dette Ting.

Vi formene nu, at Lovgivningsmagten i Anvendelsen snarere har været for liberal end det modsatte, særlig naar henses til de Forhold og den Praksis, som bestaa paa dette Omraade i andre Lande og da navnlig i Sverige, hvor man er langt strengere; men, selv om man ikke vil indrømme dette, da maa det sikkert erkendes, at de i de senere Aar vedtagne Love og da navnlig Fattigloven med dens § 23 og Alderdomsforsørgelsesloven give Anledning til at tage hele dette Spørgsmaal under fornøjet Overvejelse og søge at komme til Enighed om de Grund-

betragtninger, som bør være raadende ved Meddelelsen af Indfødsret.

Idet vi med Hensyn til den kommunale Anbefaling kunne henvise til, hvad der herom staar i Landstingets Betænkning — dog at Kommunalraadets Udtalelse for eller imod altid vil være et Moment, som vejer væsentlig med — maa det dog vistnok staa klart, at det ikke kan have været Meningen, naar Alderdomsforsørgelsesloven og den ny Fattiglov — den sidste i Modsætning til tidligere — fastsætter Indfødsret som Betingelse for Erhvervelse af visse Rettigheder, at man da skulde gøre disse Bestemmelser illusoriske ved at meddele Indfødsret til enhver fremmed, som maatte ønske det og i øvrigt have visse Kvalifikationer, uden Hensyn til, om han kunde ventes maaske ret snart at falde det offentlige til Byrde. For ikke at blive misforstaaede, maa vi dog bemærke, at det ikke er vor Mening, at man skulde nægte Indfødsret til alle Personer, som ikke ved Formue eller paa anden Maade ved deres hele Stilling gav Sikkerhed for en efter menneskelig Beregning betrygget økonomisk Fremtid, men det er nødvendigt, at man, hvad man til Dels blev enig om i Samlingen 1889—90, fordrer en vis Grad af økonomisk Selvstændighed alt efter enhvers Stilling i Samfundet; netop paa dette Punkt fordres der ganske andre Garantier i de fleste andre Lande og da navnlig i Sverige ej alene med Hensyn til Indfødsrets eller Statsborgerrrets Meddelelse, men ogsaa med Hensyn til Erhvervelse af Næringsret og lignende, hvorom vi blandt andet kunne henvise til den ærede Ordførers Meddelelser i Folketingets Udvalgsbetænkning 1889—90 (se Tillæg B., Sp. 291—92, jfr. Sp. 595—96).

At der ikke bør tages politiske Hensyn, er noget saa selvsølgelig, at vi ikke behøve at nævne, at vi herom ere enige med det ærede Flertal; derimod er Hensynet til den Fattigforsørgelsespligt, som paahviler Kommunerne, og den Understøttelse til de gamle, som paahviler Kommune og Stat i Forening, noget ganske andet, end hvad Stiftelser som et adeligt Frøentkloster ville gøre; her er ikke Spørgsmaal om at undersøge,